

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Okresní soud v Jindřichově Hradci**, se sídlem Klášterská 123/II, Jindřichův Hradec, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 6. 2015, čj. 10 A 88/2015 – 16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Žalobce se podáním ze dne 29. 4. 2015 domáhal u Krajského soudu v Českých Budějovicích, aby soud přikázal žalovanému poskytnout informace, o které žalobce požádal v únoru 2014 (Spr 160/14), protože mu žalovaný dosud poskytl pouze informace jiné.

2. Krajský soud usnesením ze dne 12. 6. 2015, čj. 10 A 88/2015 – 16, žalobu odmítl, protože neměla zákonné náležitosti a nebyla věcně projednatelná.

II.

3. Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení krajského soudu kasační stížností. Napadené usnesení je podle něj „*natolik arogantní, že už to přesahuje veškeré meze*“. Soudce, který očekává, že žalobce zaplatí soudní poplatek bez výzvy soudu nebo že si sám uloží povinnost jej zaplatit, pozbyl podle stěžovatele veškeré soudnosti. Žádný soud nevysvětlil sousloví „*životní sféra*“, usnesení krajského soudu je proto nesrozumitelné. Podle stěžovatele je „*stupiditou neb arogancí, pokud KS pojem trvalý pobyt přeonačí výrazem byt*“. Krajský soud zamlčel, že u jiných návrhů na zahájení řízení činí odpovídající úkony k projednání. Stěžovatel je oprávněn polemizovat s rozhodnutím krajského soudu v kasační stížnosti. Současně není povinen sepsat stížnost v právnickém jazyce nebo se nevyjadřovat „*prostými expresivními výrazy o zjevných, neoddiskutovatelných, neomluvitelných, stereotypních soustavných pitomostech*“.

III.

4. Nejvyšší správní soud zjistil z obsahu spisu a kasační stížnosti, že nyní posuzovaná věc se v podstatných okolnostech neliší od řady předchozích sporů stěžovatele, jimiž se soud opakovaně zabýval a vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva, kdy byl stěžovatel veden snahou vést „*spor pro spor*“, nikoliv snahou o ochranu svých subjektivních veřejných práv (viz např. rozsudky ze dne 8. 3. 2012, čj. 2 As 45/2012 – 11, ze dne 7. 6. 2012, čj. 2 As 82/2012 – 13, nebo usnesení ze dne 28. 2. 2013, čj. 8 As 130/2012 – 10, ze dne 3. 6. 2014, čj. 8 As 77/2014 – 9, ze dne 13. 11. 2014, čj. 8 As 157/2014 – 13, nebo ze dne 18. 6. 2015, čj. 8 As 157/2014 – 13, na plné odůvodnění citovaných rozhodnutí soud pro stručnost odkazuje; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

5. V nyní posuzované věci stěžovatel vytkl krajskému soudu především arogantní postup, neuvedl však relevantní námitky, které by byly způsobilé zpochybnit rozhodný závěr krajského soudu, že žaloba neměla zákonem požadované náležitosti a že tato vada bránila jejímu projednání. Vznesené námitky *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná.

6. V souladu se zásadou hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Soudu je totiž z úřední činnosti známo (viz výše citovaná rozhodnutí), že stěžovatel obvykle výzvy soudu neplní, ty proto nevedou k řádné procesní přípravě řízení, ale naopak rozehrávají písemný „*ping pong*“ mezi stěžovatelem a soudem, který prodlužuje řízení o několik týdnů až měsíců. Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci. Ostatně obdobný postup volí v případech opakujících se zjevně nedůvodných podání stěžovatele také Ústavní soud (viz např. usnesení ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, nebo ze dne 7. 6. 2013, sp. zn. I. ÚS 1632/13).

7. Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem, ale za zneužití práva (srov. rozsudek ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004 – 48, č. 869/2006 Sb. NSS). Zneužití práva na soudní ochranu lze dovodit i v nyní posuzované věci – toto rozhodnutí tedy nevede k budoucímu paušálnímu odmítnutí jakéhokoliv podání, jímž by se stěžovatel obracel na soud. Shora předestřený postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojmání práva na soudní ochranu a bude vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup bude jevit jako úplně neefektivní, a současně bude zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná.

8. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

9. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 za použití § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. července 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu